

POSTANOWIENIE

Poznań, dnia 2 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: sędzia przewodnicząca

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Nowe Miasto w Poznaniu Jacka Duszyńskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 października 2017 roku

sprawy skazanego **T. M.**

syna Ł. i B., z domu P., urodzonego (...) we W.

z wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) umorzyć postępowanie o wydanie wobec skazanego T. M. wyroku łącznego z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;
2. na podstawie § 1, § 2 ust. 1, § 4 ust. 1, 3 i § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. S. kwotę 147,60 zł, w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego;
3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 roku skazany T. M. zwrócił się z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego ze wszystkich wyroków odbytych, jak i jeszcze odbywanych z zastosowaniem pełnej lub częściowej absorpcji. W uzasadnieniu wskazał, że ma już 57 lat, z czego prawie 19 lat spędził w więzieniu oraz przez ten czas przemyślał swoje postępowanie i ze względu na rodzinę i siebie zmienił się na lepszego człowieka. Ponadto skazany podał, że jest niewidomy na jedno oko, a po opuszczeniu zakładu karnego nigdy już nie wejdzie w konflikt z prawem.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 13 lipca 2017 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 56/17 z uwagi na stwierdzenie niewłaściwości przekazano sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że T. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 30 maja 1984 r. (sygn. akt **II K 16/84**), za przestępstwa:

- z art. 184 § 1 k.k. z 1969 r. popełnione w okresie od czerwca 1983 r. do połowy października 1983 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- z art. 156 § 1 k.k. z 1969 r. popełnione w dniu 29 listopada 1983 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone wymierzając skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, dnia 30 lipca 1984 zakończono wykonywanie kary z uwagi na zastosowanie amnestii;

2. Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 2 listopada 1990 r. (sygn. akt **III K 75/90**), za przestępstwo z art. 210 § 2 k.k. z 1969 r. i art. 156 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 10 § 2 k.k. z 1969 r., popełnione w dniu 19 lutego 1990 r., na karę 10 lat pozbawienia wolności i 1.000.000,- (przed denominacją) grzywny, kara 10 lat pozbawienia wolności została wykonana w całości w okresie od dnia 21 lutego 1990 roku do dnia 21 lutego 2000 roku, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 maja 2000 r. (sygn. V Wz 683/00) udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia od odbycia reszty kary ustalając okres próby do dnia 29 maja 2002 r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

3. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 24 listopada 1993 r. (sygn. akt **II K 200/93**), za przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 60 § 1 k.k. z 1969 r. popełnione w dniu 1 maja 1993 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości w okresie od dnia 21 lutego 2000 roku do dnia 31 maja 2000 roku, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 maja 2000 r. (sygn. V Wz 683/00) udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia od odbycia reszty kary ustalając okres próby do dnia 29 maja 2002 r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

4. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 22 czerwca 2001 r. (sygn. akt **II Ks 20/01**) za przestępstwo z art. 88 § 2 k.k.s. popełnione w dniu 15 października 2000 r. na karę 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 40,00 zł;

5. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 14 sierpnia 2002 r. (sygn. akt **II K 44/02**), za przestępstwa:

- z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 20 listopada 2001 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
- z art. 224 § 2 k.k. popełnione w dniu 21 listopada 2001 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone wymierzając skazanemu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 29 kwietnia 2005 r. (sygn. akt **II K 578/04**) zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 września 2005 r. (sygn. akt IV Ka 1375/05), za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 stycznia 2002 r., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 26 kwietnia 2006 r. (sygn. akt **II K 782/05**) jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami wymienionymi w pkt 5 i 6 połączone wymierzając skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości w okresie od dnia 01 października 2004 roku do dnia 27 marca 2007 roku przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 marca 2007 r. (sygn. XI Wz 46/07) warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego od odbycia reszty kary pozbawienia wolności, ustalając okres próby do dnia 27 marca 2009 r. i nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia;

7. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2009 r. (sygn. akt **III K 207/09**), za przestępstwa:

- z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 18 do dnia 19 listopada 2008 r. na karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 220 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 20,00 zł,
- z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od 2007 r. do dnia 16 listopada 2008 r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 20,00 zł,
- z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w lipcu 2008 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączono wymierzając skazanemu kary łączne 4 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna wynosi 20,00 zł, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono tymczasowe aresztowanie od dnia 19.11.2008r. do 17.12.2009r. ; kara łączna 4 lat pozbawienia wolności została wykonana w całości w okresie od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 29 listopada 2015 roku, a kara łączna grzywny została wykonana w całości w dniu 09.05.2016r..

8. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 25 lipca 2016 r. (sygn. akt: **II K 255/16**) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 22 kwietnia 2016 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, kara została wprowadzona do wykonania od dnia 27 lutego 2017 roku i skazany obecnie ją odbywa –do dnia 28 kwietnia 2018 roku.

Z informacji o skazanym z Krajowego Rejestru Karnego, opinii o skazanym i danych z bazy CZSW BIS wynika, że T. M. nie został skazany innymi wyrokami, niż wymienione powyżej, poza tym żaden z wymienionych wyroków nie uległ uchyleniu lub zmianie. Po wejściu w życie zmiany przepisów kodeksu karnego, w tym dotyczących kary łącznej, zapadł wobec skazanego jedynie wyrok skazujący w sprawie II K 255/16.

Wskazać również należy, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 sierpnia 2013 roku, w sprawie o sygn. akt: XVI K 154/13 umorzono postępowanie z wniosku T. M. o wydanie wyroku łącznego z uwagi na fakt, że w odniesieniu do skazań wyrokami wymienionymi w pkt 1 – 7.

Jednakże z racji wydania przez Sąd Rejonowy we Wrześni wyroku w dniu 25 lipca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 255/16, zasła konieczność ponownej weryfikacji wszystkich wyroków zapadłych wobec skazanego T. M..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345).

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego, ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt II K 255/16 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r., skoro wszystkie przestępstwa osądzone wskazanymi wyżej w pkt od 1 do 7 wyrokami popełnione zostały przed 1 lipca 2015r., a jedynie przestępstwo osądzone w sprawie II K 255/16 zostało popełnione już po 1 lipca 2015r., jednak stosowanie przepisów obowiązujących poprzednio byłoby możliwe tylko w sytuacji, gdyby te ostatnie przepisy, czyli sprzed 1 lipca 2015r., okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.

Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego T. M.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Rzeczą Sądu orzekającego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie T. M.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.), a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu; czy też według art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.), sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.).

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miała znaczenia natomiast regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., stanowiąca warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad. Istotną natomiast zmianą, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2

k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – kary łączne.

Analiza dotychczasowych skazań T. M. wskazuje zatem, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., brak jest przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, albowiem chronologicznie pierwszym wyrokiem wydanym wobec skazanego był wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 30 maja 1984 r., sygn. akt II K 16/84. Rozpatrując możliwość połączenia kary wymierzonej tym wyrokiem z karami orzeczonymi w późniejszych wyrokach Sąd stwierdził, że wszystkie kolejne przestępstwa zostały popełnione przez skazanego już po dacie omawianego wyroku (pkt. 2 – 8). Nie było zatem podstaw do objęcia tego wyroku wyrokiem łącznym. Kolejnym chronologicznie wyrokiem wydanym w sprawie skazanego był wyrok Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 02 listopada 1990 r., sygn. akt III K 75/90, zaś przestępstwa, za które T. M. został skazany następnymi wyrokami zostały popełnione po dacie przedmiotowego wyroku (pkt. 3 – 8). Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie T. M. był wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 24 listopada 1993 r., sygn. akt II K 200/93. Natomiast przestępstwa, za które został on skazany kolejnymi wyrokami, zostały popełnione już po dacie w/w wyroku (pkt. 4 – 8). Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie T. M. był wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 22 czerwca 2001r. sygn. akt II Ks 20/01, zaś przestępstwa, za które T. M. został skazany następnymi wyrokami zostały popełnione po dacie przedmiotowego wyroku (pkt. 5 – 8). Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie T. M. był wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 14 sierpnia 2002 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 44/02 i jedynie przestępstwo, za które został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 29 kwietnia 2005 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 578/04 zostało popełnione przed wydaniem wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 14 sierpnia 2002 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 44/02 (pkt. 5) i wobec tego wyrokiem łącznym z dnia 26 kwietnia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 782/05 wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie T. M. był wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2009 roku, w sprawie o sygn. akt: III K 207/09. Natomiast przestępstwo, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 25 lipca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 255/16 zostało popełnione po dacie przedmiotowego wyroku. Nie było zatem podstaw do objęcia tego wyroku wyrokiem łącznym.

Z tego względu, stosując przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed noweli, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego należało umorzyć z uwagi na brak warunków do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w sprawach wymienionych wyżej w pkt od 1 do 8 (art. 572 k.p.k.).

W związku z powyższym możliwość wydania wobec skazanego wyroku łącznego rozważano także w odniesieniu do nowych przepisów, tj. obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r.

Przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że przepisy art. 85 i następne k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. miały zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego, ponieważ po dniu 1 lipca 2015r. zapadł wobec wyrok skazujący w sprawie II K 255/16.

Rozważając dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego, uwzględniając dotychczasową karalność skazanego i wydane dotychczas orzeczenia, tj. prawomocnie orzeczone kary wyrokami wymienionymi na wstępie,

stwierdzić należy, iż po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy we Wrześni w dniu 25 lipca 2016 roku o sygn. akt II K 255/16, nie zmieniła się w żaden sposób sytuacja skazanego i co za tym idzie możliwości ukształtowania kary łącznej, a - jak już wyżej Sąd wyjaśnił - sytuacji skazanego w zakresie możliwości wydania wyroku łącznego nie zmienia także nowelizacja kodeksu karnego, która obowiązuje od 1 lipca 2015r, zgodnie z przytoczonym przepisem przejściowym art. 19 ust. 1cyt. ustawy.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego według zasad obowiązujących obecnie, czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., uwzględniając nowelizację kodeksu karnego obowiązującą od 15 kwietnia 2016r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za ww. przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r. Przepis art. 85 § 3 k.k. stanowi natomiast, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie z § 3a cyt. Przepisu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego jedynie kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 25 lipca 2016 roku, w sprawie o sygn. akt: II K 255/16 (koniec wykonania tej kary przypada na dzień 28 kwietnia 2018 roku). Natomiast do ustalenia zbiegu konieczne jest istnienie jeszcze co najmniej jednej kary, ponieważ art. 85 § 1 k.k. wskazuje, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. W sprawie zaistniała zatem negatywna przesłanka do wydania wyroku łącznego z art. 85 § 1 i 2 k.k., co powodowało konieczność umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w całości na podstawie art. 572 k.p.k. Ponieważ wszystkie kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w pkt od 1 do 7 zostały w całości wykonane, stanowi to negatywną przesłankę do wydania wyroku łącznego wobec brzmienia przepisu art. 85 § 2 k.k.

Z uwagi zatem na fakt, że w sprawie T. M. nie zostały spełnione podstawowe przesłanki określone w art. 85 k.k. (i to zarówno przy uwzględnieniu brzmienia tego przepisu obowiązującego do 30 czerwca 2015r., jak i w obecnym brzmieniu tego przepisu) należało uznać, że nie zachodzą warunki do wydania wobec niego wyroku łącznego i umorzyć postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia, a o kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie przepisów powołanych w pkt 2 postanowienia.

W związku z umorzeniem postępowania, jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążono Skarb Państwa.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz